

Agnese Rutkēviča

DZĪVNIEKS

Luga divos cēlienos



Lugā darbojas:

Kārlis (40 gadi, jauns vēl)

Jānis (45 gadi, drusku vecāks, Kārļa brālis)

Inga (38 gadi, radio raidījuma vadītāja)

Askolds (nenosakāms vecums)

P (42 gadi, brāļu kaimiņš, autoveikala šoferis)

1. cēliens

Lauku māja. Tā atrodas diezgan nolaistā stāvoklī. Visapkārt mājai ļoti vecs ābeļu dārzs, kas izskatās pēc necaurejamiem džungļiem. Pretī mājai kūts, kurai iebrucis jumts, veca, sarūsējusi pasta kastīte, uz to ved aizaugusi taka. No mājas sliekšņa ved iestaigāta taka, tā vijas virzienā prom no mājām. Tā ir vienīgā lieciniece, ka mājā kāds dzīvo.

1. aina

Virtuve. Tā ir gandrīz tukša, jo visas mēbeles - galds, ledusskapis, ķiršukoka bufete un daži krēsli, ir novietotas pie abām sienām. Virtuvē no kādas citas istabas dzirdama televizora dūkoņa. Blakus virtuvei, ļoti mazā istabiņā, uz gultas ar telefonu rokās sēž Kārlis. Viņš zvina. No mazās istabas ved vēl vienas durvis, tās ir aizvērtas. Ik pa laikam dzirdams, ka tiek ieslēgts un izslēgts televizors. Vienā no istabas kaktiem kaudzē sakrautas visādas mantas - veca šujmašīna, sieviešu lakati, pakaramie, putnu būris, un vecs magnetefons. Daudz dažādu vecu grabažu.

*(Turpmāk ar **R** tekstā tiks apzīmēta balss no radio).*

Kārlis. *(Tura rokās telefonu, ieskatās sienas pulkstenī, var just, ka viņš ilgi gatavojies šim telefona zvanam un tas viņam sagādā zināmas grūtības un prasa lielu drosmi).* Hallo?

R. Labdien! *(skan sievietes balss).*

Kārlis. Labdien, es te tās...tās nabaga pārdošanai domātās...

R. Lūdzu, klausāties!

Kārlis. Es te tās nabaga pārdošanai domātās lietas atkal...

R. Jā, lūdzu!

Kārlis. *(runājot pa telefonu, skatās uz mantu kaudzi istabas kaktā).* Nu, man ir veca šujmašīna, to varētu... vēl ir palikusi...varbūt kāds grib...

R. Jā, lieliski! Pārdod šujmašīnu.

Kārlis. Piecdesmit. Nē, četrdesmit...

R. Lati?

Kārlis. Jā - a. Bet var arī lētāk.

R. Tātad - pārdodat šujmašīnu. Kādi būs jūsu cipariņi? Lai klausītāji jūs varētu...

Kārlis. Veca. Tā ir ļoti veca šujmašīna!

R. Kāds ir jūsu telefona numurs! Saucam! Hallo?

Kārlis. Viņi gribēs ņemt?

R. Saucam telefona numuru! Lūdzu!

Kārlis. Ā...divi - astoņi -

R. Divi astoņi..

Kārlis. 2 8 4 6 4 6...

R. Tātad - pārdod...padomju laika?

Kārlis. Nezinu. Bet veca. Laba vēl. Domāju, ka iet. Ka var šūt.

R. Var šūt! Labi - tātad, ja kāds vēlas šujmašīnu...Zvanām uz šo numuru! Liels paldies!

Kārlis. Hallo? Man te vēl ir izvelkamā gulta un trauku komplekts...Hallo? (*telefona klausulē neviens vairs neatbild*). Hallo? Man te ir vēl...suns palicis...vilku sugas..

Pie istabas durvīm klauvē. Ļoti uzstājīgi.

Kārlis. (*joprojām runā pa telefonu*). Hallo? Kas man zvanīs? Man vispār kāds zvanīs? Es nenosaucu visu telefona numuru...Un man vēl ir tas suns...

Jānis. (*ļoti uzstājīgi klauvē, runā aiz durvīm*) Kārli!! Atver durvis!

Kārlis. (*joprojām lūkojas uz telefonu, tad to ļoti uzmanīgi noliek blakus savam spilvenam*). Nāc iekšā. Tās nemaz nav aizslēgtas!

Jānis. (*rausta rokturi, durvis ir aizslēgtas*). Tu āzis esi, vai kas! Atver durvis!

Kārlis. (*pieceļas, pieiet pie durvīm*) Bet tās taču nav slēgtas! Un tev, lai tiktu virtuvē, nav vienmēr jānāk caur manu istabu! Ir arī otras durvis! Ej pa tām un netraucē mani!

Jānis. Kārli, izbeidz. Atver tās durvis! (*Kliedz*) Durvis atver, jebiterārā!!!

Kārlis. (*meklē atslēgas, bet nevar tās atrast*). Nu, nav...

Jānis. Kāpēc tu aizslēdzi durvis?

Kārlis. Es ļoti labi atceros, ka nekādas durvis neaizslēdzu! Tu atkal esi tās nepareizi rāvis vaļā! (*Nostājas pie durvīm, pieliec seju pie roktura*) Tu rāvi rokturi uz augšu, vai uz leju?

Jānis. Tu galīgi stulbs esi? Uz leju, protams! Ātrāk atver durvis!

Kārlis. Bet tu esi vēris rokturi uz augšu un durvis atkal ir iesprūdušas!! Es tev jau pieci simti reizes esmu teicis, lai nerauj to rokturi uz augšu!!

Jānis. Es tūlīt tās durvis izgāzīšu! Kāpēc tu esi ieslēdzies? Baidies, ka miesīgs brālis tevi apzags, vai? Tagad tu mani taisies apzagt!!! *(Sīt ar dūrēm pa durvīm)*

Kārlis. Ko-a? Ko tu nupat man pateici?

Jānis. Tu taisies mani tagad apzagt?! Ver vaļā, joparārā!!!

Kārlis. Uzgaidi, es atradīšu ar ko atvērt.

Jānis. Es nevaru gaidīt!

Kārlis. Tad nāc pa otrām durvīm! Caur verandu! Pats tagad man saremontēsi rokturi!

Jānis. Es neiešu pa sētas durvīm pats savā mājā!!

Kārlis. Tad netraucē mani svarīgās darīšanās!

Jānis. Kārli, beidz māžoties un ver vaļā! Es tev tūlīt parādīšu svarīgas darīšanas! Ver vaļā!!!

Kārlis. *(izvelk no atvilknes nazi un iet pie durvīm)* Minūtīti!

Jānis. Tu esi tāds cūka, Kārli...Nekad nebūtu iedomājies, ka tu esi tāds...

Kārlis. Varēji jau nu nākt pa otrām durvīm. Šitā būs pēdējā reize, kad es tevi redzēšu savā mājā!

Jānis. Ko tu teici?

Kārlis. To, ko dzirdēji! *(Abi sarunājas paskaļākās balsīs, Kārlis iebāž nazi starp durvīm, mēģina tās dabūt vaļā).* Tu atkal esi sačakarējis to rokturi...

Kārlim izdodas atmūķēt durvis, kad tas ir vaļā, ar joni iebražās Jānis, viņš ir vienā kreklā un apakšbiksēs, pie rokas dvielis. No durvīm izkrīt rokturis. Tas uzgāžas Kārlim uz kājas.

Jānis. Ak, tā...Mani par zagli saukā!!

Kārlis. Tu visu nakti kaut vai stāvēsi te, tu te stāvēsi un to rokturi dabūsi atpakaļ, kur tas bija!! Tev skaidrs?!

Jānis. *(apsēžas uz gultas malas, ļoti cītīgi vēro istabu, ierauga stūrī sakrautās mantas).* Skaidrs...Man viss tagad ir skaidrs!

Kārlis. Nekas tev nav skaidrs! Nekas! Nelien manā privātajā telpā, skaidrs?!

Jānis. Es tevi iztraucēju, ja?

Kārlis. Jā, tu man iztraucēji!

Jānis. *(klusums, Jānis skatās Kārlim acīs, tad uz telefonu gultas malā).* Tu domā, ka esi baigi gudrais, vai ne?

Kārlis. Neko es nedomāju!

Jānis. Es tikko, velns parāvis, dzirdēju tevi pa radio...

Kārlis. *(neizpratnē).* Ko nu muld...

Jānis. Es tikko dzirdēju, velns parāvis, tavu balsi pa radio! Un to tur, eku, to tur, veco mammas šujmašīnu tu gribēji nopārdot! Maitas gabals! Man aiz muguras šitādus...Nē, manu acu priekšā tu šitādas ģēlas bīdi, ko?

Kārlis. Es neko nebīdu!

Jānis. Tev parādīt? Ko? Knapi paspēju, bet paspēju! Pagaidi! Es tūlīt...*(aizskrien prom).*

Kārlis. Radio...

Jānis jau ir atpakaļ, rokās viņam vecs maģis.

Kārlis. Cik tev reizes var teikt - mana istaba nav koridoris, kur var skraidīt visi...

Jānis. Kur ir kontaktdakša? Ā, reku! Paej malā! *(Kārlis stāv un nekustas).* Malā paej, velns parāvis!!

Jānis pagrūž malā Kārli, piesprauž vadu rozetei un ieslēdz maģi. Tin kaseti, meklē pareizo vietu.

Jānis. Aha, aha...tūlīt mēs tev te taisnību parādīsim! Tūlīt mēs tevi atmaskosim, velns parāvis!

Kārlis. Ko es tādu esmu izdarījis?

Jānis. *(kasetē ieskanas dziesma)* Aha, aha...vēl drusku uz priekšu...tūlīt būs! Tūlīt mēs redzēsim, ko tu esi sadomājis! Domā, mēs neko neredzam? Mēs visu redzam! Sasodīts, kā tu mani, brāl, esi apbēdinājis!!

Kārlis. Nerunā daudzskaitlī!

Jānis. Mēs tev tūlīt pa pakaļu...

Kārlis. Es tev teicu - pārstāj runāt tajā daudzskaitlī!!

Jānis ir kasetē atradis pareizo vietu. Ieslēdz. Tajā skan Kārļa balss, kurā viņš sarunājas pa radio ar sievieti. Kārlis sēž sastindzis.

Jānis. M?

Kārlis. Izslēdz!

Jānis. Kā i? Ir tak tava balss! Bez manas ziņas taisies izpārdot māju!!! Velns parāvis!!

Kārlis. *(Izrauj kontaktu).* Ārā!

Jānis. Bija tak tava balss! Tad redz, ar ko tu te nodarbojies!!

Kārlis. Ārā no manas istabas!

Iezvanas Kārļa telefons. Abi metas uz gultas pusi. Telefonu pārtver Jānis. Kārlis lauž viņa labo roku, to, kurā nav telefona un sit pa seju. Dzirdama suņa riešana.

Jānis. *(runā ļoti ātri)* Nē, te neviens neko nepārdod! Nav nekādas šujmašīnas! Jā, jā...jā jā jā...nē, nē, nepareizs numurs! *(Jānis noņem telefonu un abi sāk cīkstēties. Jānis apgāž uz gultas Kārli, šis pagrābj lakatus un zvetē ar tiem Jānim pa muguru, Jānis izveļas no gultas, paķer magnetofonu, Kārlis tikmēr pagrābj kaseti, Jānis izmetas laukā no istabas).*

Jānis. *(pie durvīm).* Pagaidi tikai! Mamma vēl i mēnesi nav zem zemes un tu jau šitā...šitā viņu piemini! Mēs vēl redzēsim...To mēs vēl redzēsim!

Kārlis. Ārrrā!!! *(Kārlis aizcērt durvis, tās netaisās ciet).*

Jānis. *(kļiedz aiz durvīm).* Un šonakt pat tu vēl redzēsi...!

Kārlis. *(Tura ciet durvis, blenž uz kaseti).* To šujmašīnu mamma man uzdāvināja!

Jānis. Velns parrāvis!

Kārlis. Kopš šodienas tu virtuvē vairs nedrīksti spert savu kāju!

Jānis. Tā ir mana virtuve, tev skaidrs, jipirārā!!

Kārlis. Tev tur pieder tikai galds! Un to galdu tu tūliņ pat vari savākt uz savu mājas galu!!

Jānis. Un to es arī darīšu! Mēs tūliņ pat...tagad un uz līdzenas vietas...tagad!

Kārlis. Pārstāj runāt daudzskaitlī!!

Pēkšņi iestājas klusums. Kārlis pēc mirkļa paver durvis un paskatās, vai kāds nestāv aiz durvīm. Tur neviens nav. Viņš piestumj pie durvīm krēslu un apsēžas uz tā. Tad pamana kaseti un to paņem rokās.

Kārlis. Dīvaini...Pavisam dīvaini...*(tad viņš paņem savu telefonu, ieskatās tajā un noliek uz galda.)* Mēs...mēs...muļķis! Prātu izkūkojis!

Kārlis pieceļas, pazūd virtuvē, tad atgriežas ar āmuru un naglām. Nostumj no durvīm nost krēslu un aiznaglo durvis. To izdarījis, viņš noglauda rokturi. Iezvanas telefons. Kārlis steigšus to paceļ.

Kārlis. Jā?

R. Labvakar...

Kārlis. Jā?

R. Šeit no radio...jūs pārdevāt savu šujmašīnu...

Kārlis. Nē, es to vairs nepārdodu..

R. Kā, lūdzu?

Kārlis. Ir jau pārdota!

R. Atvainojiet, bet vai jūs lūdzu varētu vēlreiz...

Kārlis. Es neko vairs nepārdodu!

R. Nosauciet lūdzu, vēlreiz, to telefona numuru...

Kārlis. Kādu telefona numuru?

R. Neuztraucieties, jūs neesat dzirdams ēterā, es jums zvanu no sava mobilā tālruņa, jūs nenosaucāt telefona numuru līdz galam... trūkst viena cipara...

Kārlis. Es jums zvanīju no šī numura, kurā jūs tagad runājat!

R. Nē, jūs nosaucāt citu numuru...Mums tagad ir nelielas neskaidrības...

Kārlis. Kādu numuru es tad saucu?

R. Atvainojiet, man nav laika tik ilgi runāt, lūdzu, nosauciet kārtīgi vēlreiz numuru uz kuru vēlaties saņemt pircēju zvanus!

Kārlis. Es nedrīkstu... ziniet...

R. Hallo?

Kārlis. Es jums vēlāk pārzvanīšu!

R. Hallo? Nosauciet telefona...numuru..

Kārlis. Tāds numurs neeksistē! Un tu, Jāni, ja tu, maitas gabals, tagad mani izspiego un klausies, es tikai gribēju pateikt, lai visi dzird...tu, vecā...

R. Ko, lūdzu?

Kārlis. Visi, kas mani tagad dzird...es gribu visiem pateikt, ka mans brālis...

R. Vēlreiz atvainojos, bet jūs šobrīd nerunājat ēterā!

Kārlis. Ar ko tad es tagad runāju? Kas man zvana?

R. Inga no radio viens. No raidījuma Tirgus laukums...Jūsu telefona numuram trūkst...

Kārlis. Ā, es neko nepārdodu! Uz redzēšanos!

Kārlis steigšus nomet telefonu. Apsēžas uz gultas malas. Vēlreiz paņem telefonu.

Kārlis. *(Klusi)* Inga no tirgus laukuma...Inga...

Pie durvīm atkal klauvē.

Kārlis. Es negribu tevi redzēt!!!

Jānis. *(bals aiz durvīm)* Ar ko tu tur atkal sarunājies, maitasgabals?

Kārlis. Tu stāvi aiz durvīm un visu noklausies?

Jānis. Nē, es tikai vēlos dabūt savu galdu!

Kārlis. Caur mājas otru pusi. Te vairs nevar tikt.

Jānis. Es nenesīšu galdu apkārt mājai pats savā mājā!

Kārlis. Nav manas problēmas...tavs galds, ne manējais. *(pauze)* Paga, a kuru galdu tu gribi ņemt?

Jānis. Savējo! Atver durvis!

Kārlis. Nē.

Jānis. Labi, tad es ņemšu abus galdus!

Kārlis. Manējam tu pirkstu nepiedursi, dzirdi?

Jānis. Nē, ja man galds pašam savā mājā jānes apkārt mājai, tad es ņemšu abus! *(Rausta durvis)*
Tu esi aiznaglojis durvis??

Kārlis. Tu noklausies svešas sarunas!

Jānis. To noklausījās visa valsts! Tu vispār sajēdz, ka to dzirdēja v i s a v a l s t s?!

Kārlis. Nē, to dzirdēja tikai tie, kuriem vajag šujmašīnu.

Jānis. *(pauze)* Eu, nu...

Kārlis. Tu ielauzies manā istabā un atļaujies uz mani kliegt! Mamma nekad neko tādu nepieļāva!

Jānis. Vispār...es gribēju...atvainoties...

Kārlis. Es negribu tevi redzēt. Man ir svarīgākas darīšanas.

Jānis. Es tagad iešu uz darbu, bet tu...

Kārlis. Tu nekur neiesi. Dirsējs.

Jānis. Nē, es iešu uz darbu. Tu nomierinies, vakarā pasēdēsim, paskatīsimies televizoru, labi? Par daudz sabļāvu, jā...Bet es tiešām kļuvu dikti dusmīgs, man tādas lietas nepatīk... šitā savam bračiņam aiz muguras...

Kārlis. Dirsējs!!

Jānis. Ko tu saki? Es nedzirdu!

Kārlis. Tu nekur neiesi.

Jānis. Es eju uz darbu! Kad atnākšu atpakaļ, palīdzēsi man atstiept to galdu. Labi? Mēs tagad ejam...

Kārlis. Dirsējs. Tu esi dirsējs!!! (*iesit ar dūri pa durvīm*). Tev nekāda darba nav! Mammas vairs nav, tu vari vairs neizlikties!

Jānis. Tev vienkārši skauž, ka man ir darbs un tev nav!

Pauze.

Kārlis. Labi, ej. Ej!!

Jānis. Es atvainojos, brač, ja? To tu tagad zini.

Kārlis. Neko es nezinu!

Jānis. Es pēc stundiņas būšu atpakaļ, tad pasēdēsim...eu brač, klau...

Kārlis. Ko tev vēl vajag?

Jānis. Nevari man iedot savu telefonu?

Kārlis. Nē.

Jānis. Lūdzu...ja nu, kas...zini...es tev varēšu uzzvanīt uz mājas telefonu...un vispār, vienu telefonu man token vajadzēs! Es savākšu mājas telefonu. Tev ir mammas mobilais, man būs mājas...jā, tā tas būs.

Kārlis. Nē. Tā nebūs. Mamma man atstāja visas elektroierīces! Tu pats biji klāt, kad viņa to teica...Tev ir visi skapji, tev ir bēniņi...skaidrs? Man ir visi telefoni!

Jānis. Mamma neuzzinās...eu, brač, es tagad eju...kad būšu atpakaļ, parunāsimies. Un, ja kas, lai tas galds paliek virtuvē. Es zin, ka tu tā vairs nedarīsi...

Kārlis. Ko es nedarīšu?

Jānis. Bez manas atļaujas neko nepārdosi! Visu godīgi uz pusēm! Kā mamma teica? Ko? Dzīvojiet satīcīgi! Dzīvojiet kā cilvēki, nevis kā dzīvnieki!! Labi, mēs ejam.

Kārlis. Dirsējs!!

Kārlis kādu brīdi stāv kā sastindzis, tad paņem kaseti, saplēš to. Tad viņš paņem telefonu. Viņš tajā lūkojas, saņem drosmi un zvana.

Kārlis. Hal...

I. Hallo?

Kārlis. Vai radio?

I. Hallo, kas runā? Es Jūs nedzirdu?

Kārlis. Inga?

I. Jā, Inga. Kas runā?

Kārlis. (*Ātri noņem telefonu*).

Dzirdams troksnis virtuvē. Kārlis pieceļas, iebāž telefonu kabatā un dodas uz virtuvi.

2. aina

Virtuve. Kārlis pie krāsns ar mazu cirvīti tēš malkas pagali. Virtuvē ienāk Jānis.

Jānis. Eu...

Kārlis. Kas ir.

Jānis. K-klau, vajag u-uz veikalu aizbr-raukt.

Kārlis. Nav naudas.

Jānis. Pēdējo reiz es bij veikalā. Tagad tava kārta.

Kārlis. Naudas nav.

Jānis. Dusmīgs esi, ja?

Kārlis. Ja gribi rīt, pats ej uz to veikalu. Es tur vairs nerādīšos.

Jānis. (*velk nost kreklus*) Eu, nu...davai, izbeidz šito! Vienmēr, kad mutere ko ne tā ne šitā pateica, tā tu pie krāsns un...parā, ko tu tur drāz...(*pienāk pie Kārļa, bet viņš aizgriež muguru*).

Kārlis. Es tev teicu - ja gribi rīt, ej uz pagrabu! Tur vēl ir kartupeļi! Tikai paņem lāpstu. Jārok grīdā.

Jānis. Kas tu, bļāķ, pat savu dirsu nevari izkustināt? Es, piemēram atšķirībā no tevis visu dienu strādāju! Man ir nauda.

Kārlis. Es tev teicu, ka tajā veikalā nerādīšos!

Jānis. Tu par to...nu piedo, brač, ka es tā ielauzos...Bet tu šitā mani aiz muguras nečakarē, ja? Tu mani, velns parāvis, čakarē! Pa radio pats savu māti, jidritvai, grib pārdot!

Kārlis. Es neko neesmu pārdevis!

Jānis. (*Nosviež uz krāsns piecus latus*). Beidz psihot, davai, aizlaid uz veičuku. Vari ņemt manu riteni. Stāv jau pie kūts.

Kārlis. *(ieraudzītis naudu uz krāsns, steidzīgi dodas pie plauktiem, ver plauktu durvis un pēta)*
Kur ir mammas sudraba karote? Tu esi kaut ko pārdevis!

Jānis. Nomierinies, es neko neesmu pārdevis! Atšķirībā no tevis! Mudaks! Beidz psihot! Es to naudu godīgi nopelnīju!

Kārlis. Es uz veikalu nebraukšu. Skaidrs?! Minies pats un pēc tam lec dīķī, lai atmazgātu tos govus mēslus, ko tie sīkie...

Jānis. Ko tu tur murgo...

Kārlis. Jā, jā - kad tas viss sākās, tu jau aizbēgi projām! Tevis jau te nebija! Tu pat nezini, kas mammai bija jāpārdzīvo, pēc tās...

Jānis. Beidz jūtināties, memmes...

Kārlis. Pēc tās dienas, kad tu tur ar to Askoldu..Es pat veikalā nevarēju parādīties, man neko nepārdeva, visi lūrēja virsū...it kā es būtu, blāg, kādu nositis...Tevi vajadzētu ar akmeņiem apmētāt, nevis mani vai mammu!!!

Jānis. Tas viss ir...

Kārlis. Tu neko nezini!

Jānis. *(nomet stūrī kostīma jaku, tas iekrīt mutes bļodā, tā apgāžas).* Nekas tāds nebūtu noticis, ja tu tajā vakarā nebūtu savu purnu pirti rādījis!!!

Kārlis. Dirsējs!

Jānis. Mutciet! Kas tev lika uz pirti nākt? Vai tad es neteicu, ka tas ir slēgts vakars? Kas, tu domā, ka man pašam nav nekādas savas dzīves? Es pat uz pirti nevarēju pats savā mājā aiziet? Pakam ev tur bija jālien!

Kārlis. Mamma arī gribēja uz pirti!

Jānis. Mamma, mamma, memmesdēliņš tu esi, brač!

Kārlis. *(paņem savu notēsto malkas pagali)* Nost no manis! Dirsējs!

Jānis. Nu, nu...Kurš to jandāliņu uzrīkoja, ko? Es vai?

Kārlis. Mamma nedrīkstēja to uzzināt! Tu esi sūdgabals! Sūdgabal! Viss ciems tagad mūs par sūdiem...par sūdiem uzskata! Tā ir tava vaina! Parādies veikalā un pārdevēja uzreiz pazūd! Pat šprotes nevar nopirkt!

Jānis. *(izrauj Kārlim no rokām malkas pagali, Kārlis pamūk malā).* Tu gribi redzēt, kā tas no malas izskatījās? Gribi? *(biedē Kārli ar malkas pagali).*

Kārlis. Liec man mieru!

*Jānis sāk skriet pakaļ Kārlim ar malkas pagali un kliedz: Zilā pakaļa! Zilā pakaļa! Zilā pakaļa!
Tā tas turpinās kādu brīdi, kamēr Kārlis iemet Jānim ar mutes bļodu.*

Jānis. Tu to nožēlosi, lops tāds!

Kārlis. Zilā pakaļa...

Jānis. Ja tu nebūtu tajā vakarā ar cirvi dzinis projām Askoldu no pirts un vēl pie tam gar
mamma istabas logu, nekas tāds nebūtu noticis!!

Kārlis. Mamma tāpat to jau sen zināja, ka tu neesi normāls! Pēc tā vakara tu pazudi! Mēs tāpat
visi zinājām, ka tu neesi nekādā tur pilsētā! Tu dzīvoji kopā ar to Askoldu! Un tagad pat vēl tu
pie viņa ej! Un viņš tev dod naudu! Viņš tev iedeva to naudu?

Jānis. Nav tava darīšana! Skaidrs?

Kārlis. Pārvācies dzīvot pie viņa!

Jānis. Viņš nāks dzīvot te.

Kārlis. Ko tu teici?

Jānis. Tas, ko tu dzirdēji. Askolds pārvāksies dzīvot te. Uz manu māju.

Kārlis. Uz tavu māju??

Jānis. *(vāc kopā savu žaketi).* Neuztraucies, viņš netraucēs. *(pauze)* Es esmu noguris. Kas rīt pa
dienu? Trešdiena? O, trešdienās ir autoveikals. Es iešu atpūsties, brač, ja nepamostos agrāk par
tevi, tad, lūdzu, nenokavē autoveici.

Kārlis. Autoveikals jau sen uz šito māju nebrauc!

Jānis. Kā ta tā?

Kārlis. Askolds aizbiedēja.

Jānis. Askolda jau vēl šeit nav. Viņš pa nākamo nedēļu te...palēnām iekārtosies.

Kārlis. Tu domā, ka tā vienkārši...ja...

Jānis. Kas ir?

Kārlis. Zilā pakaļa tā mierīgi ņems un te tā ievāksies, ko? Tad jau drīz arī pie Zentas pēc piena
nevarēs aiziet...

Jānis. Nepsiho, brač. Kas bijis - tas bijis. Es neņemu ļaunā. Neko. Kādi bija mamma pēdējie
vārdi, ko? Tu tak pats man katru dienu kladzini...nu?

Kārlis. Tu neko neesi sapratis!

Jānis. Man viss ir skaidrs - es dzīvoju savu dzīvi un tu - dzīvo savējo!

Kārlis. Nē, tā vis nenotiks! (*pieiet pie kāda no skapjiem, izvelk āmuru un naglas*). Mamma to nekad nebūtu pieļāvusi, nekad! Tu tagad ņirgājies par mamma piemiņu!

Jānis. Ej tu...

Kārlis. Tu neko neesi sapratis! Dzīvnieks!

Jānis. Es tagad gribu atpūsties.

Kārlis grūž laukā no virtuves Jāni.

Jānis. Mierā! Mierrrrā!

Kārlis. Te tu vairs kāju nespersi!

Jānis. Kas ta nu!

Kārlis. Taisi virtuvi savā mājas daļā! Te tu vairs kāju nespersi!

Jānis. Naglos ciet, vai?

Kārlis. Jā! Es precos!

Jānis. Nedirs!

Kārlis. Jā, es precos un pie manis brauc...

Jānis. Nedirs! Nevienš pie tevis nebrauc un nekad nebrauks!

Kārlis. Rīt pie manis brauc Inga!

Jānis. Kāda Inga?

Kārlis. Ārrrā!! Zilā pakaļa!

Jānis aiz durvīm. Kārlis mēģina aiznaglot durvis, bet naglas izkrīt uz grīdas. Jānis no ārpuses rausta durvis, bet tās Kārlis ir uzlicis uz krampja.

3. aina

Nakts. Kārlis guļ gultā. Aiz sienas dzirdams, ka tiek pārbīdītas mēbeles. Tad tiek ieslēgts un izslēgts televizors. Kārlis paņem telefonu. Vēlas atkal zvanīt.

Kārlis. Hallo? Es te par to...

I. Kas runā?

Kārlis. Te Kārlis. Šujmašīna...atceraties?

I. Kāds Kārlis?

Kārlis. Tas, kurš (*turpmāko tekstu čukst*) grib pārdot...nu, šujmašīnu...

I. Lūdzu, zvaniet rīt uz raidījumu, pusē četros sākas pārdošanas daļa. Zvaniet rīt. Uz redzēšanos!

Kārlis noliek telefonu zem spilvena. Viņš kādu brīdi mēģina iemigt, bet tad dzirdams troksnis aiz sienas. It kā suņa gaudošana. Kārlis uzliek spilvenu uz sejas.

4. aina

Nākamā diena. Kārļa istaba. Viņš ir nesen pamodies, apģērbies. Atkal sēž pie telefona. Šoreiz pie mājas telefona. Ik reiz, kad viņš paņem telefonu, viņš tramīgi skatās apkārt. Pulkstenis rāda Kārlim svarīgu stundu.

Kārlis. Labdien...

R. Jā, lūdzu? Ko vēlamies pārdot?

Kārlis. Hallo? Vai es esmu pareizi sazvanījies...?

R. Jā, raidījums tirgus laukums jūs klausās.

Kārlis. Jā, bet vakar ar mani runāja...kāda sieviete...

R. Ko vēlamies pārdot?

Kārlis. Piedodiet, es ne...

Kārlis noliek telefona klausuli. Tad viņš to atkal paņem un zvana.

Kārlis. Hallo, vai Inga?

Inga. Jā. Ar ko runāju?

Kārlis. Te Kārlis.

Inga. Es atvainojos, bet šodien es nestrādāju. Es jums jau teicu - zvaniet šodien uz raidījumu!

Kārlis. Es piezvanīju.

Inga. Nu, tad viss ir kārtībā.

Kārlis. Jā, bet tur runāja cits cilvēks.

Inga. Mans kolēģis Artūrs.

Kārlis. Artūrs?

Inga. Cilvēk, ja jūs vēlaties ko pārdot, tad lūdzu, man nezvaniet. Šis ir mans personīgais tālrunis.

Kārlis. Tad kāpēc jūs man zvanījāt?

Inga. Lai precizētu dažas lietas. Bet, kā man zināms, tad tas jūs vairs neinteresē. Tādēļ es lūgšu - lieciet man mieru!

Kārlis. Piedodiet...es ne...

Inga. Pēc ētera laika mums ir aizliegts zvanīt no studijas tālruņa, tādēļ es jums izdarīju pakalpojumu, pārzvanot no sava personīgā numura! Ja jūs vairs neko nevēlaties pārdot, tad...

Kārlis. Es vēlos...tas ir...

Inga. Tad zvaniet uz raidījumu ceturtdienās un sestdienās plkst. 15:30!!

Kārlis. Ā, labi...es tikai iedomājos...ka...negribu to šujmašīnu pārdot, bet dāvināt...atdot bez maksas...

Klusums.

Kārlis. Hallo? Inga?

Inga. Jā, halloo...es tikko savai mātei pajautāju...viņa vēlētos to šujmašīnu!

Kārlis. Hallo?

Inga. Hallo? Kāpēc jūs nevar dzirdēt?

Kārlis. Man te ar zonu švaki... ziniet, ko jūs teicāt?

Inga. Jūs dāvināt to šujmašīnu?

Kārlis. Jā.

Inga. Es saku, ka mana māte to vēlas. Viņa ir šuvēja.

Kārlis. Jauki! Tad es labprāt jums to atdotu!

Inga. Jūs no Rīgas?

Kārlis. Ē...nē...

Inga. Es varētu ar savu personīgo mašīnu aizbraukt tai pakal...Ja jau par brīvu dodiet...tā ir laba šujmašīna, mana māte uz citādākām nemaz nemāk šūt. Jaunības dienu zirgs, ziniet...

Kārlis. Cik labi, ka es jums piezvanīju!

Inga. Tad kur un kad man jādodas tai pakaļ?

Kārlis. Man vēl ir lakati...skaisti...pašauti...un stelles...un ratiņi...

Inga. Paldies. Mēs iztiksim ar šujmašīnu.Kad es varu tai doties pakaļ?

Kārlis. Kaut vai šovakar...

Inga. Kā būtu rīt? Pēcpusdienā? Kur man jādodas?

Kārlis. Te ir tāds ciematiņš...Mana māte nesen...nomira...

Inga. Kā lūdzu? Kur man jābrauc?

Kārlis. Te ir tāds ciems...Bet es jums paiešos pretī uz lielceļu...Jums jābrauc līdz sliedēm, tur krustojas ceļi. Tur varēsiet atstāt mašīnu. Pie sliedēm. Tur ir ceļš uz manu māju.

Inga. Jā, bet kā sauc...pilsētu, ciemu, vai rajonu?

Kārlis. Es jums īsziņā nosūtīšu adresi.

Inga. Sarunāts.

Kārlis. (*iesmejas klausulē*) Sarunāts.

Inga. Sūtiet.

Kārlis. Jā.

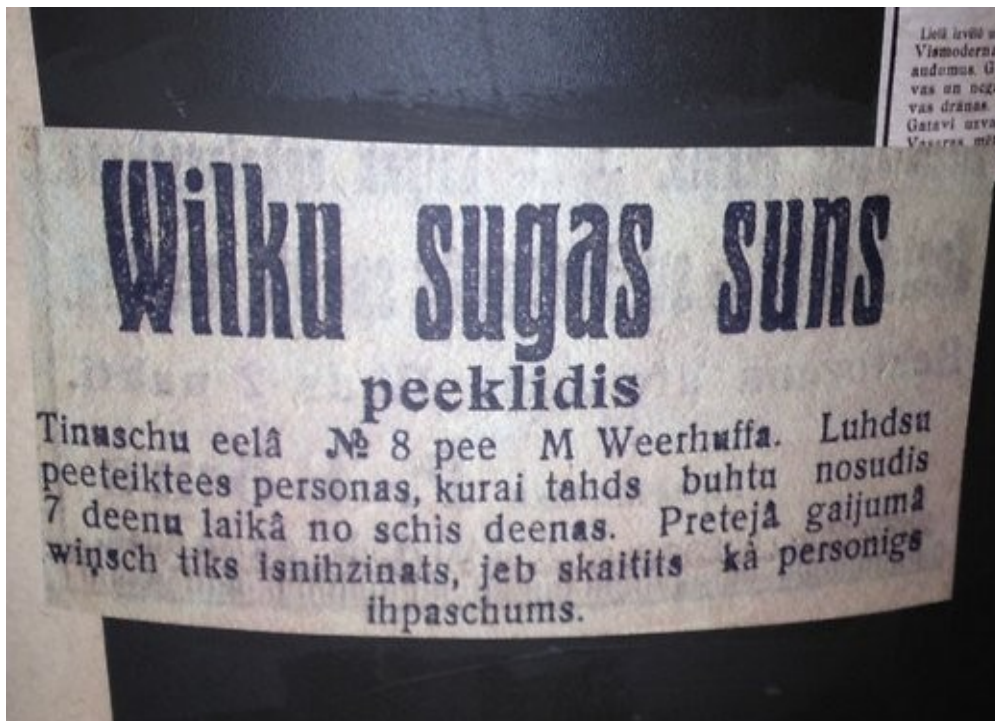
Inga. Mamma būs tik priecīga...

Kārlis. Labi, ka jums piezvanīju...Hallo? Inga? Jūs vēl klausāties? Hal...Ing...bet šujmašīnīte patiešām ir laba. Manai mammai tētiņš uz kāzām dāvināja...jā...mamma dienām varēja pie tās šujmašīnas nosēdēt...jā...bet nebija jau laika...darbi. Mamma bija šuvēja. Laba ļoti. Viss, kas man ir mugurā, ir mammas šūts. Jā. Kādreiz šitai ciemā bieži kāzas bij, mamma visām līgavam ir šuvus kāzu kleitas...kad mammai bij pa daudz darbu, es paliku pie šujmašīns...jā...Mans brālis ciest nevarēja, ka es neēju uz kūti...jā, bet tas jums nav jāzin...bet mans brālis jau, nu, tā ir baigi labs cilvēks...kā mēs bērniņā tās vardes šāvām. Brālis pēc tam cepa tās vardes uz uguns. Smirdēja jau, bet tām vardēm tā āda...nu, ziniet, kā kokiem lielā karstumā miza lobās...tā arī tam vardēm...āda lobījās. Man nepatika, bet brālis uz to skatījās kā hipnotizēts...es mammai neko neteicu, jo mamma mīlēja visus dzīvniekus bez izņēmuma. Mums viskas bija - truši, cūkas, vistas, govīs...visus mamma mīlēja. Bet, kad tētis aizgāja...mamma palika viena...nu, ja, tas jums nav jāzin, brālis aizgāja no mājas...tad jau paps vēl bija...ai, garšs stāsts, ar vīrieti aizgāja tas mans brālis, bet es jau nemaz viņu nevainoju...es pat slēpu no mammas to visu, paps jau baigās cerībās uz brāli lika, viņam bija jāpārņem šitā saimniecība...bet brālis pazuda...es viņu vēl piesedzu, bet tad tā pirts, es vairs izturēt nevarēju, ka brālis mammai melo...slapstījās pa stūriem,

no mājam bieži gāja prom, pat skolu, jiperrārā, nepabeidza! Es jau viņam neko nepārmetu. Viņš mums pārmeta, ka mēs viņu nemīlot, necienot un par sūdgabal uzskatot...ai, bet tas jau jums nav jāzina...piedodiet, ka tik gari runāju... brālis pēdējā laikā ar mani nerunā. Jā. Kā viņš viendien no mājas pazud, ai, kāds tas bij tracis, paps un mamma nevarēja vairs ilgāk izturēt tas baumas no tā ciem, visi kaut ko zināja, tikai mēs ne...ka mans brālis tur rokās sadevies ar vien jampampiņ...viss ciems muldēja...mammai ar sirdi pat slikti palika, tētis neizturēja...Padzina. Brāli padzina. Man bija žēl. Bet tas jau jums nav jāzina...Kad mamma aizgāja, brālis pat uz viņš bērēm neieradās...Tieši tajā dienā, kad mamma aizgāja, man te pieklīda melns vilku sugas suns. Pašā bērū laikā pieklīda un vēl mammīts zārka krustu sāka grauzt...kopš tās dienas nav atstājies...labs suns, bet to jūs jau zināt...Pēc kāda laika...nu, pēc mamms bērēm...brālis atgriezās mājā...es jau neko nevarēju darīt...vispār jau es priecājos, ka viņš ir atpakaļ...bet viņš mani uzskata par vainīgo, ka es tos viņa sakarus ar to jampampiņ esmu mātei izsūdzējis, ka es pa to visu ciemu izmuldējis...bet tā nebija...es brāli ļoti gaidīju atpakaļ...Hallo? Ing...jūs tur vēl esat? Nu, jā...ka tur bija...jūs brauciet droši...šujmašīnīti sagatavošu. Ziniet, mani bieži moka bezmiegs. Suns arī, vells tāds, visu nakti gaudo...it sevišķi, kad tas pilnais mēness ir...man arī tajā pilnā mēness laikā ir visskumjāk..ziniet, tas ir tā, ka...tas ir tā, ka...es visu nakti varu blenzt uz to mēnes', bet miegs ne acī...un tad ir tāds klusums, ķirmjus pat var dzirdēt...tumsā viss ir dzīvs, bet man ir bail pakustēties...es nezinu, ja nebūtu tā suņa, man liktos, ka es esmu kurls...tas ir tā, jā...Halllo? Nu ja. Jūs jau droši vien guļat. Vai vismaz iemiegat. Es vēl pirms miega sev galvā stāstu visādas pasakas...par Vinniju Pūku un viņa draugu...es mammai pēdējās dienās šitās pasakas lasīju priekšā...kad es tās pasakas stāstu sev galvā, tad iestājas tāds miers...Labi, es jūs vairs ilgi neaizkavēšu...Jums jau tas viss nav jāzin...nu ja...

Kādu laiku Kārlis vēl murmulē telefona klausulē, tad pamazām iemieg. Šis monologs var skanēt arī kā klusa murmināšana, bet var arī skaidrā tekstā.

2. cēliens



1.aina

Pievakare. Kārlis viens pats sēž virtuvē, mēģina iekurināt krāsni, bet tā dūmo. Uz galda telefons. Viņš ik pa laikam un ļoti bieži paņem telefonu, ieskatās tajā un atkal noliek uz galda. Dzirdams mašīnas troksnis pagalmā. Kārlis lēni tuvojas durvīm, nav pārlicināts, vai vērt vaļā. Ilga klusuma pauze, kuras laikā Kārlis stāv pie aizslēgtām ārdurvīm, ieklausās, kas notiek aiz durvīm. Kādu laiku neviens pat neklauvē.

Kārlis. Jāni, tas tu?

Klusums. Dzirdams, ka tiek atvērts mašīnas bagāžnieks.

Kārlis. Jāni? (*pie sevis*) Nē, viņam tak nav mašīnas...

Aiz durvīm dzirdama vīrieša balss, diezgan nīgra un skaļa.

Balss aiz durvīm. Viss ciems, ibio, kā kaut kāds nespējnieku nams, ņem tik viņus un apgādā, jopcik, apkalpo, be, vēl durvis never vaļā, visi ieslēgušies kā uz kaut kādu, johaid, karu... (*skaļš troksnis pie pašām durvīm, Kārlis atraujas*)... tad i ņem un savāc paši, ibe... Pieved klāt un tad i vēl kā pret sun' izturēsies...salagas...

Uzstājīgi klauvējieni pie durvīm. Kārlis atver durvis. Bet ļoti lēnām un uzmanīgi.

Kārlis. Ko jums vajag? Ko lauž durvis laukā, tu man šito te, visu stenderi liksi no jauna! Ko lauž!!

P. Autoveikals. Preci pasūtījāt, ibe, tad arī protieties saņemt, johaid!!

Kārlis. Es neko neesmu pasūtījis.

P. Nu, savāc, savāc, man nav laika te gumij' vilkt, man vēl pus ciems jāapbraukā. Nespējnieku bars, nekas vairāk... Bez pretenzijām, es nav nekāds rēķinvedis, be.

Vīrietis no autveikala, turot rokās kādas četras kastes pārtikas, stumjas iekšā pa durvīm, kad tas nav iespējams, viņš visas kastes atstāj uz sliekšņa.

Kārlis. Es jums jau teicu, neesmu neko sūtījis. Te autoveikals jau gadiem nebrauc...

P. Es tev jau teic, man i vienalga, kas te braucis, kas te nebraucis...jūsu rēķins divdesmit seši lat', astoņdesmit sātīm...

Kārlis. Bet es...man nav...pagaidiet, es piezvanīšu...Pagaidiet...

P. Ko jūs te bobi dzen...es jums jau sacīj - man nav laika!

Kārlis. (*skaļi*) Jāni!! Jāni!! Nav laikam...

P. Piecas minūts, kamēr es bagāžnieku aiztais.

Kārlis. Pagaidiet, mans brālis laikam tad būs šito visu...nē, viņš nevar...bet...pagaidiet, lūdzu, mirklīti...

P. Kā jūs teicāt?

Kārlis. Es teicu, ka šitās kastes neesmu sūtījis. Neesmu jau veikalā bijis...

P. Tas man neinteresē. Man ir grafiks, stingrs grafiks, jums vispār ir zināms, kas ir darba grafiks, ko - a? Stingrs darba grafiks, be? Beidziet ķēmoties, piecas minūts, un rēķinu samaksājiet.

Kārlis. Jūs te nesen?

P. Kas i?

Kārlis. Jūs te nesen strādājiet?

P. Uz tādiem jautājumiem man nav jāatbild.

Kārlis. Cik es atceros, tad auto busā strādāja viena tāda bāba, oi, dusmīg' vecen bija...

P. Marina. Jā, jā...es viņu nomainīju. Mana sieva. Tagad bērns, nav ko pa šitiem draņķa ceļiem vēderu kratīt...

Kārlis. Bet es...es tiešām neko neesmu pasūtījis..

P. Beidziet te ākstītēs...

Kārlis. Es jau nemeloju...Mans brālis nav mājās...Viņš varbūt...

P. Jānis...jā, dzirdēts vārds... Tas nav tas vecis, kurš tur tos skolēnus pārbaudīja?

Kārlis. Kas?

P. Nu, vai ta nezinās, viss ciems vis zin...nu, tas vecis, kurš mācīties sataisījis...kauns un apsmieklis,be...mana sieviņ tā nosmējās...redz, mūžīgais skolnieks...es i pabeidzis mašīns kursus, i man dzīvei pietiek, bet tādu kaunu - pēc četrdesmit pie astotās klases...vot, eh, tas jau ir izsmieklis...Vīriets labākajos gados, be, skaitās!

Kārlis. Es nesaprotu, par ko tu runā...

P. Nu, Jānis tāds...nav zināms? Tas gejs laikam...

Kārlis. Kā, lūdzu?

P. Nemuld, nemuld, šitajā nespējnieku ciemā visiem viss i zināms. I dzird, kur kaimiņš pačurā! Domājam ar sieviņu pārcelties uz lielāk pilsēt... tik un tā piec kaimiņ palikuši un desmit govīs. Govju ciemā vairāk, nekā cilvēku...Nu, man vairs nav laika, samaksājiet par prec un es laižos tālāk. Otro mēnesi tikai strādāju, dabūšu vēl pa kakl' no priekšniek par grafika kavēšan'!

Kārlis. Jā, mani vecāki kādreiz audzēja govīs...Bija labi laiki...es viņas..

P. Pietiks nu i muldēt.

Kārlis. Bet man nav...

P. Naudas nav?

Kārlis. Es varbūt varu kā citādāk norēķināties?

P. Nu, ja nav nāuds, tad prec ar nava.

Kārlis. Jums gadienā nevajag sunīt? Labs tāds. Sargsuns. Aitas sargā.

P. Jūs, ko, ņirgājaties par mani?

Kārlis. Nē, es nopietni runāju. Man to suni neviens negrib. Bet es pats vairs viņu uzturēt nevaru...

Veikalnieks sāk kraut preces atpakaļ mašīnā. Kārlis neizpratnē noskatās autošofera darbībā.

P. Nespējnieku bars, i be, pasūt precī un tu atved, be, pieved viņiem klāt, un tad vēl nevar godīgi norēķināties, jooocik...ar ārā!!

Kārlis. Varbūt drusku atstāriet... samaksāsim kādu citu dienu...re, ku, mans brālis aizies uz veikalu...atstāriet...manam brālim tūliņ jābūt mājā, būs nauda un samaksās!!

P. Nu, es nav nekād labdarības iestād, ja? *(Iekāpj mašīnā, pa mašīnas logu)* Un, pasakiet tam savam brālītim, lai nebiedē tos skolēnus skolā...tā jau mums viņu maz, i tos pašus aizbiedēs!!

Kārlis. *(grib ko teikt, bet veikalnieks aizbrauc)* Bet sunītis...

Ainas beigās mašīnai pakaļ aizskrien melns aitu sugas suns.

Kārlis. Nesabrauc suni!!! Lops tāds...

2. aina

Vakars. Kārļa istaba. Viņam rokās telefons. Reizē, kad dzirdams, ka pa virtuves durvīm kāds ienāk, iezvanas telefons. Kārlis paceļ.

Kārlis. Jā?

Inga. Labvakar, te Inga. No radio...

Kārlis. Jā, jā, jā, es gaidīju zvanu...

Inga. Es biju solījusi, ka atbraukšu pakaļ šujmašīnai šodien, bet apstākļi mainījās, atvainojiet par pārpratumu...

Kārlis. Jā, es gaidīju. Visu dienu. Šo to vēl pielaboju šujmašīnītei, bet principā tā ir jauna...

Inga. Nevaru solīt, ka būšu rīt, bet...

Kārlis. Jūs gribēsiet, lai mašīnīti kā iepakojū? Tur vēl detaļas visādas nāk līdzi, pedālis...

Inga. *(dzirdami šņuksti klausulē)*. Es ļoti atvainojos, no rīta jums pārzvanīšu...

Kārlis. Hallo? Pedāļi būtībā ir divi. Viens, kurš jau ir nolietots, bet var vēl kalpot gadus vismaz piecus un otrs pavisam jauns, mammīte īsi pirms nāves nopirka...patiesībā es to otru pedāli uztaisīju...un ziniet no kā? No vecā velosipēda pedāļa...no laba velosipēda...

Inga. Ziniet, es rīt no rīta došu ziņu...

Kārlis. Jā, jā, jā - jums audumus nevajag? Man ir visādi. Vesels skapis ar labiem audumiem, ceru, ka kodes nav sagrauzušas, bet es tos jūsu dēļ izkarināšu ābeļdārzā un izguldināšu, atdošu par velti...

Inga. Nē, nē, audumus nevajag, Dieva dēļ...(šņuksti telefona klausulē pāriet klusā raudāšanā). Audumi...kur nu...

Kārlis. Hallo?

Kārļa istabā ienāk Jānis. Izrauj no Kārļa rokām telefonu un nobļaujās pa visu istabu - Uz šo numuru vairs nezvaniet!!

Kārlis. Atdod!!

Jānis. *(aizmet telefonu)* Tu esi tāds mudāks, brač!!

Kārlis. Netraucē man, tev skaidrs??

Jānis. Ak, es tev traucēju. Es vienmēr esmu tas traucētājs, ko, a?? Kādus melus tu par mani muldi, ko?

Kārlis. *(meklē telefonu)* Es nesaprotu, par ko tu runā...

Jānis. Tu nekad neko nesaproti! Neizglītotenis!! Analfabēts!! Būtu reiz mūžā kādu grāmatu rokās paņēmis, nevis visu laiku vecus krāmus labojis!!! Nu neesi tu nekāds meistariņš, joperarārā!!! Tēvs bija meistars, bet tu neesi!!!

Kārlis. Kauna tev nav...Tūliņ pat atdod manu telefonu!!! Atdod!!

Jānis. Kāpēc tu par mani izplati tādus melus, ko??

Kārlis. Ko es daru?

Jānis. Tur jau tā lieta, ka tu neko nedari, brač, pilnīgi neko! Kopš mamma nomira, tu nedari

neko!! Tikai sēdi pie tās vecās šujmašīnas, johaid!!

Kārlis. Ko tu vispār zini, tu te vairs nedzīvoji...

Jānis. Tagad dzīvoju, skaidrs?! Vienmēr esmu dzīvojis! Tēvs man šito māju atstāja!!

Kārlis. Neatstāja.

Jānis. Atstāja!!

Kārlis. Nē!

Jānis. Jā!!!

Kārlis. Meli!

Jānis. Neko no šitās mājas nepārdos, skaidrs tev?? Un kur ir ēdiens??

Kārlis. Kāds ēdiens??

Jānis. Kur ir viss ēdiens, kuru Askolds pasūtīja?? Ko? Šodien bija atbraucis autoveikals, ko?

Kārlis. Te nav bijis nedz autoveikals, nedz Askolds...

Jānis. Askolds pasūtīja uz šo māju ēdienu. Nemelo - te bija atbraucis autoveikals un viss, kas tev bija jāizdara, tas viss jāpieņem! Kur ir ēdiens??

Kārlis. Nav.

Jānis. *(sāk aiz pleciem kratīt Kārli)* Nemelo man!! Ko tu tam pārdevējam sastāstīji, ko? Ko tu par mani samuldēji?? Brač, tu esi kā veca bāba, ne vecis, johaid!!!

Kārlis. Es neko neteicu. Man nebija naudas, es teicu, lai to precī ņem atpakaļ. Nē, es viņam teicu, ka varu norēķināties ar visko citu, pat suni piedāvāju...

Jānis. Jā, un tas suns, jipirarāā, pa visu ciemu tagad tam busam skrien pakaļ! Tu vispār saproti, kādu kaunu man taisi? Tu mani, brač, apkauno!!

Kārlis. Es nezināju, ka...

Jānis. Šoferim bija zīmīte no Askolda un, johaid, nauda aploksnē! Tu rīt pat iesi uz veikalu un pieprasīsi to precī, kuru nopirka Askolds!! Skaidrs tev?

Kārlis. Es ne, es...rīt pie manis brauks Inga...es nevaru...

Jānis. Kāda vēl Inga, ko tu murgo, beķ, rīt pat tu visu šito šmuci nokārtosi! Askolds rūpējas, un

tu nenovērtē viņa rūpes!!

Kārlis. Kāpēc man tas...

Jānis. Nerunā vairs!! Es esmu noguris! Es, atšķirībā no tevis, visu dienu strādāju!!

Kārlis. Bet...

Jānis. Nekādu bet! Es gribu ēst.

Kārlis. Es arī.

Jānis. (*apsēžas nespēkā*). Nu, kāpēc tā notiek, es nesaprotu...Tu, cilvēks, gribi izdarīt visu to labāko...bet tevi tikai mēslos iemet...nu, kas tas ir, jiberparrerārā!!

Kārlis. Bet Askolds, kāpēc viņš..

Jānis. Askolds te tagad dzīvo, tev nepielec??

Kārlis. Kur viņš dzīvo?

Jānis. Te! Manā mājā!

Kārlis. (*skatās apkārt, aiziet uz savu istabas galu, atgriežas*). Paga...

Jānis. (*iesmejas*) Muļķis...gatavais mudāks!!

Kārlis. Paga, bet...kur viņš gul? Man ir tikai sava gulta, bet tev tavējā...

Jānis. Askolds pie manis ievāksies rītdien!!! Šodien te viņa nav!

Kārlis. Ā...tāpēc es domāju...

Jānis. Domāju, domāju, domāju!!! Beidz domāt - sāc darīt! Atrodi, jobb, darbu!! Ej kaut vai uz sfalku strādā! Tur diendienā atved atkritumus no pilsētām, a vot, tur tev būs, ko darīt! Varēsi visādus krāmus vākt kopā... Nopietni, viņiem vajag darbiniekus...ej!! (*iemet Kārlim ar avīzi*) Izlasi sludinājumu un ej!! Sāc dzīvot normālu dzīvi, iberibe!!!

Kārlis. (*samulsis*). Es pats zināšu, kā dzīvot savu dzīvi, bet tu...brač, es tev silti iesaku uz to skolu vairs neiet...

Klusums. Jānis ilgi skatās uz Kārli.

Jānis. Ko tu teici?

Kārlis. Nūū...Tev nav nekāda darba. Tu ej uz skolu!!

Jānis. Nu, nu...ko tad tas ņerga vēl tev par mani izstāstīja?

Kārlis. Neko vairāk. Tikai to, ka tiem skolēniem nepatīk, ka tu tur ej...Tā ir taisnība, ka tu atkal ej skolā?

Jānis. Zini, bračiņ, mēs katrs esam atbildīgi par sevi...ko darām un kā darām! Kurš tev devis tiesības tagad apklačot manu dzīvi? Tas ņerga apturēja busu un man teica, ka tu esot viņam, jipirarārā, suni rīdījis virsū!! Tā ir taisnība, ka tu viņam suni rīdīji virsū?

Kārlis. Bet viņš teica, ka tie bērni baidās, ka tu tur...

Jānis. Kāda velna pēc tu viņam suni rīdīji virsū!? Tā jau tu visus, kuri nāk uz manu māju...

Kārlis. Manu māju!!!

Jānis. Visi, kuri te nāk, tu viņus, jeberparer, dzen prom!!! Ko tas nozīmē, velnsparāvs!!!

Kārlis. Tu man neteici, ka ej atkal skolā... un astotajā klasē!

Jānis. *(nikns pieceļas no krēsla)* Velns parāvis, tā nav tava darīšana! Jā, es tēva dēļ skolu pat nepabeidzu! Kuram tad bija jāšāk vest tie mēsli, ko? Visas tās kūtis un visi tie lopī, visi tie hektāri, jeperbe. Tu zini, man vēl tagad murgos rādās tās sūdu kaudzes...Es nepabeidzu skolu, lai palīdzētu savam tētiņam...un viņš beigu beigās pat to nenovērtēja! Bet padzina no mājas!!! Velns parāvis!!! Es esmu noguris...

Kārlis. Tētim bija iemesls dusmoties...

Jānis. Bet tev nav iemesla jaukties manā personīgajā dzīvē!! Priecājies vispār, ka mēs ar Askoldu esam atgriezušies, citādi tu un tavs suns badā nosprāgtu!! Tu pat ēdienu nespēj pieņemt, kur nu vēl...velns parāvis, kāda cūcība!!!

Otrā istabā iezvanās telefons. Kārlis grasās skriet tam pakal, bet Jānis viņu tura aiz rokas.

Jānis. Stāvi!

Kārlis. Laid mani!

Jānis. Nē, mēs neesam pabeiguši sarunu!

Kārlis. Laid mani! Man zvana!

Jānis. Nē, mēs neesam beiguši!

Telefons zvana, Kārlis cenšas izrauties, bet viņam nesanāk. Kāds klauvē pie durvīm.

Kārlis. Tavs Askolds klauvē.

Jānis. *(vēl nepalaiž Kārli vaļā).* Mēs vēl neesam beiguši!!!

Kārlis. Skrien pie sava Askoldiņa, zilā pakaļa...

Jānis. *(iemauc ar dūri pa seju Kārlim, viņš izraujas no Jāņa tvēriena, iesper Jānim un aizbēg uz savu istabu).* Melis!!

Līdz ko Kārlis ir savā istabā, Jānis metas pie durvīm un ver tās vaļā. Tur stāv autoveikala vadītājs, istabā ieskrien arī vilku sugas suns. Suns metas uz Kārļa istabu.

3.aina

Jānis atver virtuves durvis. Tur ienāk pārdevējs no autoveikala.

Jānis. Nakts laikā cilvēkus biedē! Nu, nāk tik iekšā!

P. Es atvainojos, sanāca misēklis...

Jānis. Dzīvē visādi gadās! Arī tā!

P. Visu dienu uz riteņiem, ēst gribās kā pie arkl nodzītam bullim, visu dienu braukāju, zin, es jau tos ceļus nezina...Ja arī zinātu, jēga nekāda, visi aizauguši... Re, ku, kaimiņam, laikam jūsējais?

Jānis. Kurš?

P. Nu, tāda maza mājiņa, aizaudzis ceļš...ibe, stundu grozījies, kamēr atradu, kā pie mājas piebraukt...jopcik!

Jānis. Iršus domājat? Ēeh, tur tak neviens vairs nedzīvo.

P. Dzīvo vai nedzīvo, es tikai savu darbu daru. Ja es būtu gribējis par, sazin, kartogrāfu kļūt, tad tak ar lielāko prieku pa visādiem aizaugušiem ceļiem raktos, bet ne jau nu man, autoveikala šoferim, be, tie ceļi jāpļauj! Sasodīts, drīzāk pārvākties uz pilsētu, i miers būs... Jūsu preces, paņemiet savas preces...sanāca misēklis, es kā raz maiņas beigās, atvedu atpakaļ...

Jānis. Jā, mans brālis būs ko pārpratis...viņš tāds...ziniet, neizgulējies...

P. Un tas suns vēl, jūsējais?

Jānis. Kurš?

P. Nu, tāds melns vilku sugas suns...Visu ceļu skrēja blakus mašīnai. Sasodīts, tam gan ir iekšās!

Visu ceļu skrēja blakus vāģim!

Jānis. Tas vairs neatkārtosies, kaut kāda cūcīb!

P. Nē, nē - labs suns ir, divās vietās man parādīja ceļu pie klientiem. Nezināju, kā pie vienas vectantiņas iebraukt, šis jau no ābeļdārza rej, skatos - ceļš, ībe!! (*paralēli sarunai krauj preces istabā, Jānis palīdz*).

Jānis. Ak, tā...Nē, nu...es pateikšu bračam, lai to suni pie ķēdes pieliek...pietiek...cik jau kaimiņu aitas nav nomušījis...

P. Domā, šitas uz to spējīgs? Diez i, diez i. Vakar avīzē lasīju, ka vilki savairojušies...nebūtu jau nekāds brīnums, ka šitai ciemā zvēru vairāk, nekā cilvēku! Es ieteiktu labāk to suni uzpasēt, labs suns!

Jānis. Vilki...nu ja...

P. Lābs ir, atvainojieties manā vietā savam brālim, būšu nesmuki uzvedies. Tak nepamanīju pie pavadzīmes to aploksnī...Sakiet, pazīstat..kā tur bija...Askolds...skolotājs...Askolds tāds...

Jānis. Nejaucieties citu darīšanās!!

P. Oi, oi, ko nu es...es tikai savu darbu daru. Cik es saprotu, par šito preci tas Askolds maksājis...

Jānis. Es maksāju!

P. Ā...Bet nauda jau bij aploksnē...

Jānis. Jā, es maksāju! Un tā ir augstākā cūcīb', ka jūs šitā pret manu braču izturējāties! Sūdzēšos rīt veikalā...

P. Ei, nu, ei...Ko nu uzreiz šitā...Es jau tikai savu darbu daru! Otro mēnesi tik strādāju, visas var gadīties...

Jānis. Gadīties var arī cirvis mugurā.

P. (*lēnām kāpj mašīnā un iesmejas*). Ja laicīgi nepagriežas, ziniet...he...

Jānis. Ja daudz skrien apkārt ar muldamo, var palikt bez kājām.

P. Nu, labs ir, Jank...iestrādāšos, tad jau ies daudz veiklāk. Tagad es vismaz visus ceļus un neceļus zinu! Pasveicini bračiņu un pasaki, ka labs suns viņam...

Jānis. Un tu daudz apkārt nemuldi, tev skaidrs?

P. Ko tad es...es jau tikai savu darbu daru! (*iedarbina mašīnu*). Nu, tad, čau!

Jānis. *(neatskatās un sāk krāmēties gar precēm, no mājas izskrien suns).* Nē, nē, nē - atpakaļ!!
ĒĒi, atpakaļ! Nu, ka!

Melns vilku sugas suns atkal skrien pakaļ aizbraucošajam autoveikalam.

Jānis. Suni nesabrauc!!!

4. aina

Vakars. Jānis savā istabā skatās televizoru. Pie puspievērtā loga klauvē. Parādās Kārļa galva.

Jānis. Jokaidī, viens otram uz galvas kāpj, tā kā nebūtu kur citur dzīvot. Mežus izzāgē, upes piedirsī, mudaki!!

Kārlis. Eu...

Jānis. *(strauji paskatās uz loga pusi)* Jiberārā, kā tu mani nobiedēji!!!

Kārlis. Viņa man vairs nezvana...

Jānis. Tu neredzi, ka esmu aizņemts?

Kārlis. Tu pie tā esi vainīgs, ka viņa man vairs nezvana.

Jānis. Kas? *(paralēli skatās TV ziņas).* O, stulbeņu bars! Es nesaprotu, ko viņi tajā Rīgā dara! Skraida kā skudras viens otra līķim pāri! Paskaties, ko tie... kaut kādu krēslu, ibio, nevar sadalīt!

Kārlis. Klausies, atzvani viņai un atvainojies, ka uzbļāvi.

Jānis. Vai tad tu neredzi, ka es šobrīd esmu aizņemts! Un neslapsties pa krūmiem, ibio, kā tāds zvērs! Tā normāli cilvēki nedara!

Kārlis. Kas tad ir normāli cilvēki? Tie, kas atņem telefonus?

Jānis. Nē, normāli cilvēki seko līdz tam, kas notiek pasaulē, nevis slapstās gar logiem!

Kārlis. Es varu ienākt?

Jānis. Nē.

Kārlis. Bet es...

Jānis. Tev cigaretes ir?

Kārlis. Es nepīpēju. Nav jau pa ko...

Jānis. Kad te būs Askolds, tu tā nevarēsi darīt. Skaidrs? Es rīt taisu žogu. Tev būs jāpalīdz. Mamma puķu dobe paliks tavā mājas pusē, par to neuztraucies.

Kārlis. Kādu žogu? Kāpēc?

Jānis. Es atjaunošu savu mājas pusi. Ar savējo tu vari darīt, ko gribi. Tikai jumtu salabo, skaidrs? Ja iegāzīsies tava jumta puse, manējai būs kirdik. Skaidrs? *(seko TV notiekošajam)* O! Dzīvokļa jautājums sākās. Nestāvi pie loga, velnsparāvis!!

Kārlis. Tad atver durvis, tās visu laiku ir aizslēgtas.

Jānis. Mana māja, daru, ko gribu! Ja nāc, tad kāp pa logu. Man raidījums sākās.

Kārlis ierāpjas pa logu, lēni apsēžas uz dīvāna, kurš atrodas blakus Jāņa gultai.

Jānis. Paskaties...re, viņi tūlīt to būceni par pili uzmūrēs!

Kārlis. Ko ta?

Jānis. Vajadzētu arī savu guļamistabu ieteikt...lai nāk un remontē! Nez no kādas naudas remontē! No valsts naudas, ibio!!

Kārlis. *(viņam rokās telefons).* Klausies, tu varētu...

Jānis. Ja kas, tad Askolds būs šeit rīt pusdienslaikā. Es nebūšu mājās, tev viņam būs jānodod manas mājas atslēgas, skaidrs?

Kārlis. Piezvani viņai un pasaki, lai atzvana.

Jānis. Vot, īsti veči! Saprot, ko dara! Visu izārda un liks no jauna! Šai mājai arī tas noderētu! Brač, tev jāmeklē darbs. Tad mums viss sanāks. Būs mums labākā māja visā ciemā!! Āras fasādi nokrāsosim gaiši zilā krāsā, kā pie jūras. Askolds jau ieminējās, ka gribētu gaiši zilu istabu.

Kārlis. Bet, e...

Jānis. Noliec to telefonu! Un aizmirsti tās muļķības. Nu nevar apprecēties caur telefona sarunu!

Kārlis. Tu esi vainīgs, ka Inga man vairs nezvana. Sabļāvi, viņa nobijās. Viņa rīt brauks pie manis. Man vajag viņai izstāstīt ceļu. Un rīt tu nedrīkstēsi nākt manā mājas pusē.

Jānis. Ko? Kas brauks? Rīt Askolds pie manis ievāksies, nekādas Ingas te nebrauks!

Kārlis. Tad pasaki tam Askoldam, lai viņš pārvācās parīt! Rīt te brauks Inga.

Jānis. Nepavēli man, skaidrs? Un to suni pieliec pie ķēdes. Askoldam ir bail no suņiem. Lai tas suns zina savu vietu. Pie ķēdes!!

Kārlis. Varbūt man viņai aizsūtīt sms?

Jānis. Brač, met mieru tām muļķībām. Da nebrauks pie tevis nekādas Ingas! Ej labāk sakārto virtuvi. Kādu laiku mums būs kopīga virtuve. Askolds necieš nekārtību.

Kārlis. Askolds, Askolds!! Mamma un paps gandrīz sirdstrieku dabūja, kad tu pirmo reizi pateici, ka...

Jānis. Neroc mēslus! Tie laiki ir pagājuši! Cilvēki mainās! Viss mainās!

Kārlis. Tev ir viegli, ja...bet man nav...tu jau te nepaliki, kamēr mamma bija...man katru dienu bija jāredz, kā viņa tevis dēļ raud...ka paps tevi padzina...Askolda dēļ. Un neviens tā arī nezināja, ka Askolds ir šitā ciema skolotājs!!!

Jānis. Liec mieru Askoldam! Jā, viņš ir skolotājs. Un viņa dēļ es mācos dzīvot pavisam citu dzīvi! Labāku dzīvi! Tev skaidrs?

Kārlis. Man ir kauns. Tāpat kā mammai bija...

Jānis. (*ieslēdz skaļāk TV*). Runā, runā... nevienam no tā labāk nepaliks.

Kārlis. Tev ir vienalga...es redzu.

Jānis. (*uzgriež TV vēl skaļāk*) Atstāj mani vienu, velnsparāvis!

Kārlis. Askolds te nedzīvos. Mamma to nebūtu pieļāvusi.

Jānis vispār ignorē, ko saka Kārlis. Abi kādu brīdi sēž un nesarunājas. Jānis skatās TV un grauž semučkas. Kārlis telefonā raksta sms. Ar troksni aizcērtas logs.

Jānis. Velns parāvis, logu aiztaisi!!

Kārlis. Es jau eju prom.

Jānis. Ej.

Kārlis. Eju.

Jānis. Lūdzu!!

Kārlis. Es j a u e j u!

Jānis. Pa durvīm!!

Kārlis izrāpjas pa logu. Sūņa rejas.

5. aina.

Kārļa istaba. Kārlis sēž uz gultas. Rokās telefons. Viņš kā hipnotizēts skatās telefona ekrānā. Bet telefons nezvana. Viņš iedunkā ar dūri pa sienu.

Kārlis. Noslēdz klusāk televizoru! Es eju gulēt!!

Dzirdams, ka TV tiek ieslēgts vēl skaļāk. Kārlis iedunkā vēlreiz pa sienu. Drīz troksnis apklust. Gaudio suns.

6. aina.

Pusdienlaiks. Kārlis sēž virtuvē pie galda. Atšķirībā no iepriekšējām ainām, ir mainījusies Kārļa āriene - viņš ir noskuvis bārdu un uzvilcis uzvalku. Uz galda stāv telefons. Kārlim blakus sēž melns vilku sugas suns.

Kārlis. Viņa taču atbrauks, vai ne? (*acīmredzot, Kārlis turpmāko adresē sunim*). Viņai vajag atbraukt. Es viņai vakar uzrakstīju ļoti garu sms, kārtīgi izskaidroju ceļu, kā pie mums nokļūt... Es gribēju iekurt pirti, varbūt viņa pēc ceļa būs ļoti nogurusi...Sazin...Paga...es aiziešu pēc šujmašīnas...

Kārlis pazūd otrā istabā, atgriežas ar ļoti glīti iepakotu šujmašīnu. Noliek to uz galda. Aplūko to.

Kārlis. Varbūt vēl puķes ienest? Sievietēm jau patīk puķes. (*sunim*) Kā tu domā, m? Ai, labāk nevajag...lai zied dobē. Un nekādus žogus Jānis necels, lai nemaz nedomā. (*sunim*) Tu arī, ja, pasē, ja nu gadienā Jānis to žogu grib celt, tu viņu pabiedē, ja? Nu, kā es tev mācīju? Puc! Puc! (*suns nereaģē*). Nu...puc! Puci!! (*Suns joprojām nereaģē*). Tu esi pārāk labs, nu ja...pārāk labs...Klausies, tu tam veikalniekam vairs pakaļ neskrien, ja? Lai pats meklē ceļu. (*pauze*) Visi tikai grib, lai viss tiktu izdarīts viņu vietā...Paga, kā es izskatos? Labi? Nu, ja. Mamma šūtais uzvalks. Jā... Ja mamma šito būtu redzējusi... viņa tā priecātos! Par mani un Ingu! Paga, es tēju uzlikšu vārīties...

Kārlis rosās pa virtuvi. Dzirdams troksnis pagalmā. Suns ierejas un pieskrien pie durvīm. Pie druvīm klauvē. Kārlis pieskrien pie loga un paskatās.

Kārlis. Nē, tā nav Inga...Es viņai desmit sms uzrakstīju, ka paiešu pretī uz lielceļu...Lai viņa saprastu, ka nevajag nākt ar kājām... Kas tur varētu būt?

Kārlis palūr pa atslēgas caurumu.

Kārlis. Aha...zilā pakaļa! Es jau domāju, ka Jānis tikai jokoja...izrādās, ka nē. (*sunim*). Nu, vecīt, tagad darbiņš tev...kad es atvērsu durvis, tu tā kārtīgi to Askoldu paplosi, ja? (*Kārlis kaitina suni*) Jā, vot, un neesi tik labs! Jānis pret mums ir slikti izturējies, lai viņš arī zina, kur ir viņa vieta! Es tagad aiziešu pa mājas otru pusi līdz vilciena stacijai, varbūt Inga jau ir ieradusies. Bet tu tā kārtīgi pabiedē, ja?

Kārlis izlaiž pa durvīm suni, bet pats dodas uz otru mājas pusi. Dzirdams vīrieša kļiedziens, bļausana, un nikna suņa riešana.

7. aina

Tā pati diena. Vēla pēcpusdiena. Pa virtuves durvīm ienāk Jānis. Mājās neviena nav. Tikai virtuves durvis ir palikušas vaļā. Jānis tās ar joni aiztaisa ciet.

Jānis. Lop' tāds! Euuu...Kārli?? Kur tu esi? Pat durvis mājai atstājis vaļā, maitas gabals!!

Pēc brīža pie durvīm klauvē.

Jānis. Askolds...(kā ver vaļā durvis, tur ierauga sievieti. Tā ir Inga.) ā...ē...

Inga. Labdien. Vai te ir *Domkrati*? Domāju, ka būšu kļūdījies...

Jānis. Inga?

Inga. Piedodiet, ka vakar neatzvanīju... (*ilga pauze*) Mana māte aizvakar nomira...negribēju jums teikt, bet tā kā biju solījusi atbraukt pēc tās šujmašīnas, tad...

Jānis. (*stipri samulsis*). Ā...emmm...tas ir...jauki no jūsu puses...ak, tā šujmašīna, āāā, TĀ ŠUJMAŠĪNA...jūs pēc tās..

Inga. Jā. Gribēju vakar zvanīt, ka netikšu...bet tad jūs atsūtījāt tik garu īsziņu...un ziniet...

Jānis. Sēdieties...tēju? Kafiju?

Inga. (*aizdomājusies*) Tad jūs esat tas Kārlis...tik tiešām, piedodiet, ka nepabrīdināju par savu ierašanos...Vienkārši mammas nāve...tā nāca tik pēkšņi...un ziniet, kas ir visdīvainākais...

Jānis. (*ņemās ap kastroļiem*). Es jau nu nedomāju, ka jūs atbrauksiet, tik tiešām...

Inga. Nu, jā. Es jau arī nedomāju, ka to spēšu...bet izrādās, ka tieši šis nelielais ceļojums man pēc tāda trieciena nācis tieši kā laikā...Te ir tik labs gaiss.

Jānis. Jāā, te ir kūrorts!

Inga. Tik skaists mežs...vispār jums, Kārli, ir ļoti skaista maza mājiņa...mana mamma vienmēr sapņoja no pilsētas pārcelties uz tādiem laukiem, kā šie...

Jānis. Vispār te ir tāds...ciems...neesmu te vienīgais...

Inga. Es jau biju atradusi mazu lauku mājiņu Zilupē, jau biju gatava pirkt...gribēju mammai kā dāvanu jubilejā...bet...bet...mamma nesagaidīja... un tagad es nezinu, ko darīt...pārdot dzīvokli, vai pārcelties uz laukiem.

Jānis. Nu ja. Dzīvē tā gadās. Visādi gadās. *(Jānis ir ļoti nervozs, visu laiku cīerē uz durvju pusi).* Nu ja. Izsaku līdzjūtību sakarā ar mātes nāvi.

Inga. Gan jau...mēs tāpat jau sen zinājām, ka tā diena var pienākt...un tas ir visbriesmīgākais...

Jānis. Kas?

Inga. Zināt, kad pienāks nāve. Tas ir kaut kā tā... nepareizi. Es vienmēr esmu uzskatījusi, ka nāve ir tikai nejaušība...ka tā uz mums neattiecas, ka tā ir kā...upe...kas plūst...nejauša, nezināma...kaut kas tāds, par ko mēs iepriekš nedrīkstam zināt...*(pauze)* Jūs man stāstījāt, ka jūsu mamma necieta sīkspārņus...

Jānis. Ja? Es stāstīju... *(apķeras)* ā, jā...mamma necieta daudz ko...

Inga. Jūs man teicāt, ka sīkspārņi ir nāves sūtņi...un ka jūsu brālis bērībā esot nomušījis sīkspārņi...

Jānis. Mans brālis jums tā stāstīja?

Inga. Kas?

Jānis. ā, jā...es tagad atceros. Tēju?

Inga. Un ka nomušīt sīkspārņi esot slikta zīme...

Jānis. Es tā teicu?

Inga. Piedodiet, jūs droši vien nesaprotat, ko es jums tagad stāstu...vienkārši tas, kas tagad noticis, tāds trieciens, bet tajā pašā laikā...ir apņēmis tāds miers...atceraties, jūs vienu nakti ilgi vēl runājāt telefona klausulē, jūs laikam domājāt, ka es neklausījos...bet es visu dzirdēju...Es klausījos līdz galam, kamēr jūs nolikāt telefona klausuli...Un tad es sapratu, ka tas pārpratumš ar jūsu tālruņa numuru tirgus laukuma raidījumā patiesībā bija zīme...Patiesībā jau nav nejaušību... arī nāve nav nejaušība.

Jānis. Cik ilgi es runāju pa telefonu?

Inga. Ai, ilgi...un tajā vakarā mana mamma...tieši...es pat nepamanīju, viņai bija palicis ļoti

slikti..bet es nespēju nolikt telefona klausuli...jūsu stāsts...tas bija tik skumjš un vienlaicīgi tik skaists...tik līdzīgs manējam...

Jānis. Kamēr jūs runājāt pa telefonu ar... ekhm..mani...nomira jūsu mamma? Es saprotu, ka tā bija, ja?

Inga. Bet tā tam bija jānotiek...Līdz ko mēs kaut ko zaudējam, mēs arī iegūstam... mammīte aizgāja klusi, viņa turējās...kad es pie viņas piegāju, lai pateiktu, ka viņa beidzot atkal varēs šūt...ka es viņai sadabūju šujmašīnu kā no vecajiem laikiem, viņas seja bija tik...mierīga...tā staroja...es nekad mūžā...nekad...nebiju redzējusi tik... daudz miera...cilvēka sejā...ai, Kārlī...

Jānis. Ak, tā... skumji. Ļoti skumji. Tēju?

Inga. Nē, paldies.

Jānis. Piedodiet, bet es tieši neatceros, ko es jums... vēl stāstīju...?

Inga. Jūs runājāt ilgi...Par jūsu mammas nāvi...Jūs stāstījāt, ka visu nakti mātes aiziešanas dienā esot lasījis stāstus par Vinniju Pūku..*(iesmejas, tad sāk raudāt)*...man tas šķita tik skaisti... jūs teicāt, ka jūsu mamma aizgāja smeļoties...Par Vinniju Pūku...ak, dievs...un tieši tajā brīdī, kad jūs man stāstījāt par Vinniju pūku, aizgāja arī mana mamma...ak, dievs, es viņai pat roku neturēju, pēdējās minūtēs es nebiju viņai klāt...

Jānis. Oi, jums vajadzētu ko nomierinošu...

Inga. Nē, nē! Viss ir labi. Nākot caur šo mežu uz jūsu māju...es sen nebiju elpojusi tik labu gaisu...

Jānis. Tātad, es mammai pirms nāves lasīju priekšā...Vinniju Pūku...

Inga. Tā jūs man stāstījāt...

Jānis. Esmu galīgi aizmirsis, ko es tai naktī jums sarunāju...Visādi gadās...dzīvē visādi gadās... Ko vēl es stāstīju?

Inga. Ko?

Jānis. Par brāli arī kaut ko stāstīju?

Inga. Jā...kā sauc jūsu brāli?

Jānis. Emmm, tas ir...Jānis...Jān...is...

Inga. Kārlis un Jānis. Cik skaisti vārdi! Tik latviski! Kur tagad ir jūsu brālis?

Jānis. Ess...em...ess...nezinu. Nu, viņš te nedzīvo. Viņš ir pilsētā. Strādā. Labi strādā.

Inga. Jūs dzīvojat viens pats? Tā ir liela uzdrīkstēšanās...dzīvot pilnīgi vienam pašam...

Jānis. Jā, bet, ko es jums stāstīju par savu...brāli? Ka tikai nebūšu ko izmuldējies...

Inga. Nu...es daudz neatceros...galvenokārt par bērnību... ka jūs ar brāli esot gājuši medīt...

Jānis. Vardes šaut. Gājām. Ar paštaisītām kaķenēm, jā...To es jums stāstīju? Velns parāvis!

Inga. Nu, jā...un kā jūsu brālis...*(iesmejas)* iekāries, vai ieķēries...

Jānis. Ieķēros zaros un nogāzos uz dibencaurum...

Inga. Jā, jā...*(smejas)* kā jūsu brālis uz tā dibena...*(pauze)* traki! Vispār traki...varēja nelabu galu ņemt...

Jānis. Eh, nieks vien bij'... Mēs viens otru vienmēr izručījām...kopš laika gala...

Inga. Jā, bet, skumjš stāsts...ļoti, ļoti skumjš..

Jānis. Jums nepatīk, ka šauj uz vardēm?

Inga. Nē, nē...man jūsu brāļa ir žēl...ļoti žēl...tas, ko jūs stāstījāt par...

Jānis. Ko es stāstīju? *(Jānis apsēžas, samulst)*.

Inga. Es saprotu, ka tā var gadīties...katrā ģimene sava melnā avs...man arī bija pusbrālis...ai, bet tas ir īss stāsts, aktieris bija un...sajuka...ai, ko es te muldu...

Jānis. Melnā avs...turpiniet...jā, jā, jā - kaut ko tādu es jums stāstīju!!

Inga. Tagad jau tā pasaule ir mainījies...visatļaušanās...pasaules pilsoņi, man jau liekas, ka tādas vērtības kā lielas ģimenes un Dievs vairs nepastāv...tagad bērnus var izaudzēt mēģenēs un...21.gadsimts Dieva vietā pielūdz...naudu...tas ir tik bēdīgi...

Jānis. Jā, bet ko es jums stāstīju par to melni avi?

Inga. Ai, es saprotu, ka mēs jau varam mīlēt, ko esam izvēlējušies mīlēt...Man tas ir pavisam pieņemami, ka jūsu brālis mīl vīrieti...nu...

Jānis. Ak, tā...arī to es jums esmu stāstījis? Ko vēl??

Inga. Ka jūsu mamma aiz bēdām nomirusi...

Jānis. Kā nomirusi?

Inga. Aiz bēdām par jūsu brāli...gaidījusi atpakaļ...pat uz mātes bērēm jūsu brālis nav bijis...

Jānis. Nebiju, tas tiesa.

Inga. Jūs arī ne? Nebijāt uz mātes bērēm? Kā tad...

Jānis. Oi, oi, pārteicos. Nebija, nebija. Es tak biju! Nabaga mamma, jā...

Inga. Bet mums ir jādzīvo tālāk...vai ne... dzīve jau nebeidzas.

Jānis. Dzīve jau nebeidzas.

Inga. Jums tiešām ļoti skaisti te - tāds miers un klusums, salīdzinājumā ar pilsētas troksni...kaut kas neticams!!

Jānis. (*nervozī staigā pa virtuvi*). Jūs nācāt pa aleju?

Inga. Ē...Jā, kaut kāda aleja bija...Skaista un cik veca ir tā aleja? Izskatās simtgadīga!

Jānis. Viss šajā ciemā ir simtgadīgs! Gadsimtgadīgs!

Inga. Cik skaisti! Man patīk senas lietas, ziniet, man pieder mazs, bet ļoti jauks antikvariāts...

Jānis. Kas? Anti...

Inga. Veikaliņš, kur pārdod vecas, gadsmitu senas lietas...

Jānis. Bet jūs nevienu pa ceļam nesatikāt? Nākot uz Domkратиem...

Inga. Ziniet, es sākumā domāju, ka to šujmašīnu neņemšu...bet tas es pārdomāju... tā ļoti iederēsies manā veikaliņā...

Jānis. Jūs tiešām pa ceļam uz šejieni nevienu nemanījāt?

Inga. Ko, lūdzu?

Jānis. Nu, pa ceļam nevienu cilvēku nesatikāt?

Inga. Nē. Neatceros...Bet to šujmašīnu... (*pamana uz galda kasti*). Ā, jūs pat esat to tik skaisti iesaiņojis...paldies, Kārlī!!

Jānis. Es, vai...nu, jā...ziniet, es šodien vēl gaidīju ciemiņus...tiešām nevienu nemanījāt?

Inga. Nu...Bija kaut kāds suns...nezinu, varbūt pārskatījos...

Jānis. Suns...

Inga. Jā.

Jānis. Ar mašīnu atbraucāt?

Inga. Jā. Atstāju pie dzelzceļa stacijā, kā bijām runājuši. Bet tas jau nekas, ka es ierados pati? Bijām jau runājuši tikties stacijā pie lielceļa...bet man tā vajadzēja šo pastaigu... Labi, ka jūs bijāt mājās...bet varēja jau gadīties, ka satiekamies pa ceļam...

Jānis. Te pat autoveikals maldās...bet jūs precīzi atradāt ceļu.

Inga. Kas maldās?

Jānis. Autoveikals. Ziniet, ciems...viens veikals, pat pasta nav...skola ir, laba skola..

Inga. Ak, tā...te ir tāds miers... Es apbrīnoju jūs.

Jānis. Kā, lūdzu?

Inga. Var just, cik ļoti jūs cieniet un mīlat savu brāli...*(iesmejas)* godīgi sakot, tajā telefonsarunā jūs lielākoties par viņu vien runājāt...Es pat neesmu droša, vai jūs to man stāstījāt...es tikai bezkaunīgi noklausījos tādu kā...monologu...

Jānis. Tiešām?

Inga. Jā.

Jānis. Nu, jā. Es esmu vecākais brālis.

Inga. Kā, bet jūs teicāt, ka esat jaunākais...

Jānis. Nu, jā. Atkal pārteicos, velns parāvis!

Inga. Es biju vienīgais bērns saviem vecākiem, tāpēc nezinu, kā tas ir... būt mātai vai brālim...Tikai vēlāk...man uzradās pusbrālis...kad es vairs nebiju bērns.

Jānis. Nekas iepriecinošs, ja kas, tiešām...

Inga. Jūs tā domājat?

Jānis. Es zinu. Ticiet man.

Inga. Jā, bet man šķiet, ka jūs tikai kaunāties no tā, ka mīliet savu brāli.

Jānis. Dzeriet savu tēju, būs atšālējusies...

Inga. Tas ir skaisti. Man bez mammas nav palicis neviens radnieks.

Jānis. Neviens, neviens?

Inga. Neviens.

Jānis. Jūs varbūt vēlaties suni?

Inga. Neesmu par to domājusi...varbūt...jūs man teicāt, ka pārdodat suni...*(smejas)*.

Jānis. Kas tur tik smieklīgs?

Inga. Jūs pat nevarat...

Jānis. Tu. Pāriesim uz tu. Mūsu ciemā vairs nav neviena, kurš būtu pelnījis saukties uz Jūs.

Inga. Kā es smējos aizkadrā, kad jūs to suni...nu, kad jūs teicāt, ka jums vēl suns ir palicis...

Inga sāk smieties. Jānis klusē.

Inga. Neviens vēl nebija piezvanījis uz radio raidījumu, lai pārdotu suni...

Jānis. Atdotu. Suņus nepārdod. Suņus atdod par velti. Varbūt gribat to suni? Mums viņš, šitais te, te tikai šmuces taisa...

Inga. Kādas?

Jānis. Vazājas pa vis ciem, kaimiņiem neliek mieru...tā jau suns labs, bet redziet... ja ne pie ķēdes, tad jāšauj nost...

Inga. Vai, dieniņās... šaut nost??

Jānis. Šaut nost.

Inga. Nē, nē...kur nu...kur ir sunītis?

Jānis. Nezinu. Kaut kur atkal aizklīdis...

Inga. Tad es pagaidīšu, kamēr suns atnāks mājās. Gribu viņu redzēt.

Jānis. Melns. Vilku sugas suns.

Inga. Liels?

Jānis. Nu, tāds viduvējs. Dīvains suns. Ēd atkritumus un visādus lūžņus. Viņš te pie mums pieklīda...sazin, no kurienes...laikam sargā visu ciemu...

Inga. Cik interesanti!!

Jānis. Interesanti gan, jā...Mums te cauri iet Krančupe, kad tā ziemā aizsala, tas suns te atklīda, kaut kādi cilvēki jau brauca pakaļ, bet šis atkal - hops, pāri upei uz šito ciem...tā nu viņš te arī palika...Un neviens viņu vairs nav meklējis.

Inga dzer tēju, aplūko šujmašīnu. Pagalmā dzirdams troksnis. Kāds ir aiz durvīm.

Jānis. Jūs negribat apgulties? Varbūt esat no ceļa nogurusi?

Inga. Nē, nē, nē. Man viss ir labi.

Jānis. (*Pieskrien pie durvīm*). Velns parāvis! Tieši tagad viņam vajadzēja...

Inga. Jums ciemiņi? Es taču netraucēšu, vai ne?

Jānis. Jūs...jūs...ziniet...nē...

Durvis kāds no ārpuses atrauj vaļā ar spēku. Virtuvē ienāk Kārlis un uz rokām nes asiņojošu vilku sugas suni. Inga iekliedzas.

Jānis. Sasodīts!!

Kārlis. (*nepamana Ingu, uzliek uz galda suni*). Es...es...tas mait...viņš viņu nošāva...tas mait...nelaimīgais...nošāva...nošāva...

Jānis. Aizvāc!

Inga kliedz no bailēm.

Jānis. Jūs, jūs pazūdiet! (*Jānis izved Ingu ārā no mājas*). Šujmašīnu dabūsi...ejiet, ātri! Ātri!!

Jānis aizcērt aiz sevis durvis, izgrūdis laukā Ingu.

Jānis. Velns parāvis!!

Kārlis. Nošāva!

Jānis. Velns parāvis!!!

Kārlis. Tas tavs Askolds...viņu nošāva...

Jānis. Tu...

Abi brāļi stāv viens otram pretī. Katrs savā galda pusē. Pa vidu uz galda beigtais suns.

Kārlis. Tas Askolds...te nekad...vairs savu...pakaļu...nerādīs...Tik labs, paklausīgs suns bija...

Jānis. Velns parāvis...

Kārlis. Ar ko tu te sarunājies?

Jānis. Sasodīts...ko tu izdarīji??

Kārlis. Ar ko tu te sarunājies?

Jānis. Kāda velna pēc tu...

Kārlis. Nošāva...

Jānis. Sēdi te un nekusties!!

Jānis izskrien pa durvīm.

Virtuvē pie suņa sēž un raud Kārlis.

Kārlis. Puc! Puci! Nu, tu esi pārāk labs...labs suns...kāpēc tu esi tik labs? Labs suns, labs...Kāpēc tu esi tik labs, labs...labs suns...kāpēc...Puc! Puci! Nu, nedusmojies...suns, labs...suns...

BEIGAS